

János 5,1-14

¹Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. ²Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. ³A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben (és várták a víz megmozdulását. ⁴Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett). ⁵Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében. ⁶Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: "Akarsz-e meggyógyulni?" ⁷A beteg így válaszolt neki: "Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem." ⁸Jézus azt mondta neki: "Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!" ⁹És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt. ¹⁰A zsidók ekkor így szóltak a meggyógyított emberhez: "Szombat van, nem szabad felvenned az ágyadat." ¹¹Ő így válaszolt nekik: "Aki meggyógyított, az mondta nekem: Vedd az ágyadat, és járj!" ¹²Megkérdezték tőle: "Ki az az ember, aki azt mondta neked: Vedd fel és járj?" ¹³De a meggyógyított ember nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrehúzódott az ott tartózkodó sokaság miatt. ¹⁴Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: "Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled."

Amikor először jártam Érdligeten és megláttam a gyülekezeti ház falát ékesítő gyönyörű és egyben nagyon kifejező rajzot a lehajló alakról, azonnal szíven ütött a jelentése. Ez a ház nem csak egy egyszerű református templom. Ennek a háznak küldetése van. Ez a ház az irgalmasság háza kell legyen. Az irgalmasság háza. Héberül ez így hangzik: Bethesda.

Egy ház, ahol emberek találkoznak Jézussal. Egy ház, ahol életek gyógyulnak meg hosszú évtizednyi kínok és szenvedések után. Egy ház, ahol van talpra állás. Egy ház, ahol mindenkinek van embere. Egy ház, ahol mindenkinek van Istene. Egy ház, ahol Jézus uralkodik, ahol Isten uralkodik az emberi szívek felett. Az irgalom háza. Az irgalom egyháza.

Nincs emberem! – szól a beteg Jézushoz.

A legkínzóbb mondat ezen a világon, mióta csak ember él a földön. Nincs emberem. Nincs senkim. Egyedül vagyok. Az ember legnagyobb fájdalma ez: a magány fájdalma. Nem arról beszélek, hogy ne lennének körülötte emberek. Nem arról szólok, hogy magányosan, a világtól elbújva élne az életét. Ezt a beteg embert egy tömeg veszi körül. Magányos embereket legtöbbször egy tömeg vesz körül, vagy akár egy család. Látszatkapcsolatok tömege és mégis szól a mondat: Nincs emberem. A magány nem létszám kérdése, hanem a lélek kérdése. A „nincs emberem” a lélek fájdalmas mondata.

Nagyon érdekes az is, hogy ebben a tömegben mindenki beteg. Mindenki, kivétel nélkül. Mindenki át tudja, pontosabban át tudná érezni a betegség súlyát, a másik fájdalmát, de úgy látszik, egyik sem teszi. Mert mindenki magával van elfoglalva, mindenki csak magára koncentrál, mindenki csak vár feszülten és mindent megtesz, hogy ő legyen az első. Hogy mindenkit megelőzzön, amikor érkezik a várva-várt angyal, hogy ő gyógyuljon meg, hogy neki sikerüljön, hogy ő lépjen először a vízbe. Betegek tömege. Betegek társadalma veszi körbe a Bethesdát.

Ez az átkozott verseny még a sorstársakat is szembefordítja egymással. Ennek az átkozott versenynek csak egy eredménye lehet: nincs emberem. Nincs, aki mellém álljon, amikor annyira kellene. Nincs, aki felkaroljon, amikor minden erőm összeszedve próbálom elérni a vizet, de mindenki megelőz, mert én vagyok a leggyengébb. Nincs, aki kitartson mellettem, mert egy tartósan beteg embert felvállalni senki sem akar. Nincs, aki vigasztaljon, amikor látom a meggyógyult emberek diadalittas arcát, hogy nekik végre sikerült. Nincs, aki szánna kínjaimban, nincs, aki irgalmas lenne szenvedéseimben velem. Nincs emberem. Az ember és az emberiség legnagyobb fájdalma fogalmazódik meg ebben a két szóban. Nincs emberem.

Érzed ennek a két szónak a súlyát? Visszhangzik-e a lelked mélyén a sóhaj? Hányszor fogalmaztad meg te is ezt a két szót – vagy így, vagy úgy – saját mélységeidben? Ez nem csak úgy általában az emberiség hangja, ez a két szó a te két szavad is. Mert neked is szükséged van arra, hogy legyen embered.

2.

De aztán mintha mégiscsak lett volna embere. Az írástudók azt kérdezik, hogy hívták azt az embert, aki a törvény megszegésére buzdított. S itt a hangsúly azon van, hogy egy törvénszegő embert keresnek a zsidó nép

előjárói. Nem egy mindható Istent, aki szavával, igéjével képes ilyen hosszantartó betegségeket is meggyógyítani, hanem egy törvényszegőt, aki képes arra biztatni ezt a meggyógyítottat, hogy vegye fel az ágát, annak ellenére, hogy szombatnap van. Ugyanis a korabeli törvénygyűjtemény mindenféle munkát tiltott szombatnapon, így a cipelést is, pl. az ág hordozását is. Jézus tehát nem más a szemükben, mint egy törvényszegő ember, s igyekezzenek megtalálni ezt az embert.

A meggyógyított sem tudja, hogy kiről lehet szó, mert Jézus azonnal a háttérbe vonult. Nem tudja, hogy ki is valójában Jézus. Csak annyit tud, hogy valaki, egy ember odalépett hozzá, megszólította és meggyógyította.

Annyi kudarc és kétségbe esett próbálkozás után, annyi kín és megaláztatás után végre kimondhatta, hogy mégis van egy embere. Volt embere. Ugyan fogalma sem volt, hogy ki volt ő, de a lényegen nem változtat. A cél a gyógyulás volt. És végül is meggyógyult. Elérte a célját. Most már boldog ember. Egy új élet lehetősége vár rá. Egészséges. Hogy képzett doktor vagy csak egyszerű kuruzsló gyógyította-e meg őt, az egyáltalán nem számít. A lényeg, hogy egészséges.

Miért is beszélünk erről? Mert sokan keresünk embert magunknak. Mindegy ki, csak segítsen már rajtam. Az is mindegy, hogy mit kér cserébe, az is mindegy, hogy milyen szellemiség áll mögötte. Egyik családtagommal esett meg, hogy testi fájdalmai miatt majdnem a táltos gyógyítóknál kötött ki. Kell egy ember, aki jön és segít, aki megoldja a problémát. Kell egy ember, aki visszaadja az egészségemet, Mindegy, hogy a tv képernyőjén keresztül gyógyít, mindegy, hogy varázsigékkal machinál, mindegy, hogy ezoterikus energiákat vesz igénybe, mindegy, hogy keleti vallások rendje szerint cselekszik, mindegy, csak gyógyítson meg.

És Kedves Testvérem, ez nem csak a testi dolgokra vonatkozik, hanem sokkal inkább a lélek fájdalmaira. Keressük az embert, aki képes gyógyítani, keressük az embert, aki képes enyhíteni. Valaki, aki elfogad bennünket, szeret bennünket feltétel nélkül, segít érdek nélkül. Aztán csak rájövünk, hogy nem képesek igazi segítséget nyújtani, nemhogy a jósnő, vagy a mágus, vagy bárki kuruzsló, de még a közvetlen közelemben élők sem. Keressük az embert, és mégsem találjuk meg. S beletörődünk a mondatba: nincs emberem.

De az evangélium hála legyen az Úrnak, nem a mi erőfeszítésünk kudarcáról szól, hanem az Isten kegyelméről. Mert Isten keres minket! Isten keres Téged! És ha Jézus keres, akkor meg is talál, Téged is. Ebben a történetben ez a csodálatos, hogy Jézus találta meg őt, a beteg embert. Jézus lépett oda hozzá. Jézus szólította meg. Jézus gyógyította meg 38 évnyi betegségéből.

Ez a beteg tk. nem is embert kapott maga mellé, ahogy később gondolta, hanem sokkal inkább az Istent. Amikor Jézus újra találkozik vele, azt mondja neki, hogy többé ne vétkezzen. A kor hiedelme szerint ui. egy-egy betegség oka mindig is egy nagyobb bűn volt. A beteg emberekre úgy tekintettek, mint bűnös emberekre. Amikor Jézus a vétkezésről kezd el beszélni, akkor azt is elmondja ennek a meggyógyított embernek, hogy nem csak egészséget kapott, hanem bűnbocsánatot is. Azaz itt Jézus bemutatkozik neki, hogy ő nem csupán egy egyszerű ember, hanem Isten, aki képes bűnöket is megbocsátani. Ennek a bizonyítéka a kor hiedelmei szerint a visszanyert egészség. Jézus tehát arra inti ezt az embert, hogy ne vétkezzen többé, nehogy valami nagyobb baja legyen később.

Hogy ez a meggyógyult ember felismerte-e Jézusban, hogy nem pusztán embere lett, hanem Isten lett elsősorban, arról nem ír az ige. Magyarul, nem tudjuk, hogy hitt-e Jézusnak, hitt-e Jézusban, mint Isten Fiában, hitt-e Istenben.

3.

A kérdés végül is most már a miénk, mert a mai napon az ige minket szólít. Akarsz-e meggyógyulni? Testileg, lelkiileg. Pl. Kapcsolataidban? Egészen konkrétan az önmagaddal való kapcsolatodban? Függőségeidből, ördögi köreidből? Olyan betegségekből, mint pl. pesszimizmus, szkepticizmus, cinizmus, vagy akár helytelen önismeret, egoizmus, alacsonyrendűségi érzés?

Vagy akarsz-e meggyógyulni közvetlen környezeteddel való kapcsolatokból? Családtagokkal viselt feszült és terhes viszonyaidból? Megszakadt párbeszédet újra elkezdni? Nehezteléseket letenni? Sértéseket megbocsátani?

Vagy akár itt a gyülekezetekben? Akarsz-e meggyógyulni, a sebeket hagyni begyógyulni, újra egészséges lenni. A kérdés fontos, mert nem mindenki akar meggyógyulni. Van, aki azt mondja: „Nem vagyok beteg. Semmi bajom sincs.” Van, aki azt mondja: „Jobb, ha beteg maradok, mert akkor jobban szánnak, sajnálnak majd engem.” Nem mindenki akar meggyógyulni. De te akarsz-e meggyógyulni? Akarsz-e egészséges lenni? Jézus kérdez. Téged is? Ő megtalál téged, odalép hozzád közel és kérdez: Akarsz-e meggyógyulni?

Mi a válaszod? Elmeséled Istennek tapasztalataidat, hogy nincs embered, aki segítsen neked. Hogy mindig cserben hagynak Téged? Hogy nem bízatsz ebben a farkastörvényeket diktáló világban? Nincs, aki szeressen és elfogadjon, nincs senki, aki embered lehetne?

Vagy elmeséled Istennek, hogy te mindent megpróbálsz, odafordulsz fűhöz-fához, csak hogy találj embert magadnak, aki segít, legyen az spiritiszta, kártyajós, ezoterikus, horoszkópos stb.

Vagy felismered a lehetőséget, hogy ki kérdez Téged és ezt a választ adod rá: Igen, Uram! Akarom, hogy gyógyíts meg! Akarom, hogy cselekedj az életemben. Akarom, hogy te tégy engem egészséges emberré. Tőled várom a gyógyulást és nem babonától, más szellemi erőktől, vagy energiáktól, egyedül Tőled, az áldott orvostól. Kérlek, gyógyíts meg! Irgalmaddal könyörülj rajtam és gyógyítsd be sebeimet, amelyeket évek, sőt évtizedek óta hordozok. Igen, gyógyíts meg Uram, mert beteg vagyok. Az önimádat vagy az öngyűlölet betege. A pesszimizmus betege. Az elégedetlenség betege. Belátom Uram, beteg vagyok. Akarok meggyógyulni.

Testvérek, azzal kezdtem, hogy küldetésünk van! Az irgalom házává, azaz Bethesdává tehetjük, vagy kell tennünk ezt a templomot. Hogyan?

Először is úgy történhet ez meg, hogy mindenkinek van/lesz Istene. Mégpedig irgalmas Istene. Ez az irgalmas Úr megkeres téged, odalép hozzád közel és megkérdezi: akarsz-e meggyógyulni? Te pedig meggyógyulsz. Az Isten irgalma gyógyít téged naponként.

Másodsorban pedig úgy, hogy odaállunk egymás mellé és irgalmasan bánunk egymással, mert Jézus is ezt kívánja tőlünk, irgalmasságot és nem áldozatot (értsd: kultuszt). Irgalmas viszonyulást egymáshoz. Megbocsátó szeretetet egymás felé. Megalázkodó testvéreket egymás előtt. Irgalmas kapcsolatokat, melyek gyógyítani képesek itt a halálra sebző világ közepén.

Hogyan lesz az Érdligeti Református Templom az Irgalom Háza (Bethesda)? Úgy, hogy Isten közel lép hozzátok az ige szavában, megszólít benneteket és irgalmasan meggyógyít titeket, hogy ti is irgalmasan tudjatok cselekedni mindazokkal, akik közvetlen közeletekben vannak, a családban és a gyülekezetben.